

— Не ми се сърди, мило ежче, добавилъ сега засраменятъ Колю. — За напрѣдъ азъ никога нѣма да забравямъ, че ти си единъ отъ моитѣ добри приятели.

ОТЛЕТЪЛИТЪ ГОСТИ.

„Жерави, дунави, на кждѣ сте летѣли“, пѣе Венетка седнала на зелена есенна морава въ двора — впила погледи въ летящитѣ въ небеснитѣ висини птици.

„Жерави, дунави, на кждѣ ще легитѣ“, пѣе тя и си мисли, за гдѣ ли сж се събрали толкова

много птици и кждѣ ли ще отлетятъ? Знае тя, че отъ какъ сж изхвъркнали отъ тѣхниятъ плѣвникъ малкитѣ щръкчета, не сж се връщали вече, но пакъ не ѝ идва на ума, че това може да сж щъркели.